

SERIE DE AUTOR

MIÉVILLE

Respect pentru oameni și cărți

CHINA
MIEVILLE

REGELE ȘOBOLAN

Traducere din limba engleză și note
de Mircea Pricăjan

Colecție coordonată de: Michael Haulică

Redactor: Mihai Martinescu

Tehnoredactor: Corneliu Frumosu

Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN 978-973-124-896-7

China Miéville

King Rat

Copyright © China Miéville, 1998

All rights reserved

© Editura Paladin, 2013, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Lui Max

Respect pentru oameni și cărți

Mulțumiri

Le mulțumesc tuturor celor care au citit în manuscris acest roman. Toată dragostea și recunoștința se îndreaptă spre mama mea, Claudia, pentru tot sprijinul pe care mi l-a oferit mereu, și spre sora mea Jemima, pentru sfaturile pe care mi le-a dat.

Iubirea mea profundă și mulțumiri pentru tot, desigur, Emmei.

Mulțumiri din suflet lui Max Schaefer, care a făcut neprețuite comentarii critice, a transcris textul la calculator și mi-a arătat toată prietenia în cursul unui an, în mare parte, trist.

Mulțumirile nu vor fi niciodată suficiente pentru Mic Cheetham. Sunt incredibil de norocos să o am de partea mea. Mulțumiri, de asemenea, întregului personal de la editura Macmillan, în mod special redactorului meu Peter Lavery.

Le sunt îndatorat prea multor scriitori și graficieni pentru a-i putea menționa aici, însă le port un respect deosebit lui Two Fingers și James T. Kirk pentru romanul lor intitulat *Junglist*. Ei au deschis drumul. Multe mulțumiri, de asemenea, lui Iain Sinclair, pentru generozitatea de a-mi permite să păstrez metafora pe care i-am furat-o în mod întâmplător. Jake Pilikian mi-a schimbat viața făcându-mi cunoștință cu muzica *drum and bass*. Recunoștință veșnică tuturor DJ-ilor și muzicienilor care mi-au oferit coloana sonoră. Respect nemărginit și mulțumiri îndeosebi lui A Guy Called Gerald pentru sublima piesă *Gloc*: veche, acum, dar încă cea mai zdrobitoare demonstrație de *guerrilla bass* înregistrată vreodată pe-un disc de vinil. Derulare de la capăt.

Respect pentru oameni și cărți

CEVA ANUME DIN LONDRA...
TEK 9

Respect pentru oameni și cărți

Mă pot strecura printre clădiri prin spații pe care voi nici nu le puteți vedea. Pot merge în spatele vostru atât de aproape, încât respirația mea vă încrețește pielea de pe ceafă, iar voi nu mă simțiți. Aud contracțiile mușchilor voștri oculari, atunci când vi se dilată pupilele. Mă pot hrăni cu mizeria voastră și pot locui în casa voastră și pot dormi sub patul vostru, iar voi nu știți asta nicio clipă, decât dacă vreau eu să știți.

Pot urca deasupra străzilor. Toate dimensiunile orașului îmi sunt deschise. Pereții voștri sunt și pereții mei, la fel și tavanele, și podelele.

Vântul îmi flutură mantaua cu un foșnet ca de rufe întinse la uscat. O mie de zgârieturi pe brațele mele zbârnâie electric atunci când mă cațăr pe acoperișuri și umblu prin crângul de hornuri pitice. Am de lucru în noaptea asta.

Mă scurg ca mercurul peste marginea unei clădiri și alunec pe burlane spre alee, cincisprezece metri mai jos. Mă furișez neauzit printre mormane de gunoi în lumina sepia a felinarelor și ridic capacele de canal fără cel mai mic zgomot.

Acum sunt în întuneric, dar eu tot pot să văd. Aud gălgâitul apei prin tunele. Stau până la mijloc în dejecțiile voastre, simt cum mă trag în jos, le simt mirosul. Știu care e drumul prin pasajele acestea.

Mă îndrept spre nord, scufundat în torent, înaintând anevoie, ținându-mă de pereți și de tavan. Viețuitoarele se feresc din calea mea, târându-se șerpește. Străbat coridoarele întunecate

fără pic de ezitare. A plouat în reprize, însă toată apa din Londra pare în noaptea asta că nu mai are răbdare să ajungă la destinație. Albiile subterane de cărămidă sunt inundate. Mă las sub apă și înot în întunericul scârbos până când vine momentul să ies la suprafață și să urc din adâncuri, ud learcă. Calc din nou, fără zgomot, pe caldarâm.

Înainte se înalță clădirea din cărămidă roșie care reprezintă destinația mea. Un monolit mare și întunecat, punctat de pătrate irelevante de lumină. Un licăr din umbra streșinii îmi reține atenția. Dau colțul clădirii și înaintez precaut. Acum merg mai încet. Pe geamul spre care mă îndrept ies sunete de televizor și miros de mâncare. Acum zgrepțân la acel geam cu unghiile mele lungi, zgârii, un sunet ca de porumbel sau rămurică, un sunet ademenitor, momeala.

Partea întâi

Sticlă

Respect pentru oameni și cărți

Unu

Trenurile care intră în Londra sosesc aidoma unor corăbii care plutesc peste acoperișuri. Trec printre turnurile care se înalță spre cer precum niște bestii marine cu gât lung și printre uriașele rezervoare de combustibil care lansezesc între buruieni asemenea unor balene. În adâncuri sunt șiruri de magazinașe și francize obscure, cafenele sco-rojite și ateliere individuale pitite sub arcadele peste care trec trenurile. Graffiti colorate și complicate împodobesc toți pereții. Geamurile de la etajele superioare sunt atât de aproape, încât pasagerii pot trage cu ochiul înăuntru, în birouri mici și goale, și pe rafturile magazinelor. Pot deslu-și contururile calendarelor comerciale și ale afișierelor de pe pereți.

Acolo, în pusta lăbărțată dintre suburbii și centru, se desfășoară ritmurile Londrei.

Treptat, străzile se largesc și numele magazinelor și cafenelelor devin mai familiare, străzile principale sunt mai curate, traficul e mai greu, iar orașul urcă pentru a întâmpina șinele.

La capătul unei zile de octombrie, un tren urma acest traseu spre King's Cross. În câmp deschis, înainta pe deasupra pustietăților din nordul Londrei; orașul creștea întruna sub el pe măsură ce se apropia de Holloway Road. Oamenii de jos îl ignorau cu desăvârșire. Doar copiii ridicau

privirea, stârniți de zdrăngănitul lui metalic, iar unii dintre cei foarte tineri arătau cu degetul. Când mai avea puțin până la gară, trenul coborî sub nivelul acoperișurilor.

În vagon erau puțini oameni care să vadă cum se înalță în jurul lor clădirile de cărămidă. Cerul dispăru deasupra geamurilor. Un nor de porumbei se ridică dintr-un loc ascuns, de lângă șine, și porni spre răsărit.

Acea vârtoare de aripi și corpuri distrase atenția unui tânăr voinic din spatele compartimentului. Încerca de o vreme să nu se uite insistent la femeia din fața lui. Îmbibate cu balsam, buclele ei strânse fuseseră îmblânzite și acum părul îi cădea în șuvițe spiralate asemenea unor șerpișori. Fâlfâitul păsărilor întrerupse ocheadele furișe ale tânărului; își prefiră în schimb degetele prin propriul păr tuns scurt.

Trenul era acum sub nivelul caselor. Străbătea defileul adânc, săpat în oraș, ca și când cimentul de sub șine s-ar fi erodat de-a lungul anilor din cauza trecerii lui. Saul Garmond aruncă iarăși o otheadă femeii din fața sa, după care își îndreptă atenția spre geamuri. Lumina din vagon le transformase în oglinzi și acum el își studia propria reflexie, propria față puhavă. Dincolo de chipul lui se întrevedea un strat de cărămizi, iar dincolo de acesta, pivnițele caselor care se înălțau de ambele părți aidoma versanților stâncoși ai unor munți.

Trecuseră multe zile de când Saul nu mai fusese în oraș.

Fiecare trosnet al șinelor îl aducea mai aproape de casă. Închise ochii.

Afară, falia prin care treceau șinele se lărgise treptat, pe măsură ce se apropia gara. Zidurile din ambele părți erau punctate de firide întunecate, peșteri mici, pline de gunoaie, la câțiva metri de șine. Siluetele macaralelor se arcuiau deasupra liniei orizontului. Zidurile care flancau trenul se îndepărtară. Șinele se desfăcură și ele în evantai când trenul încetini și intra încet în King's Cross.

Călătorii se ridicară în picioare. Saul își aruncă geanta pe umăr și coborî din vagon cu pași târșâiți. Aerul rece ca gheața umplea clădirea gării, până sus la tavanele boltite. Frigul îl luă prin surprindere. Saul se grăbi prin clădiri, prin mulțimi, croindu-și drum printre grupuri de oameni. Mai avea încă puțin de călătorit. Porni spre metrou.

Simțea prezența oamenilor în jurul lui. După zile bune petrecute într-un cort pe coasta din Suffolk, greutatea a zece milioane de oameni atât de aproape de el părea că face aerul să vibreze. Metroul era plin de culori țipătoare și de piele expusă vederii — oamenii se îndreptau spre cluburi și petreceri.

Probabil că tatăl lui îl aștepta. Știa că se întoarce și în mod sigur avea să facă un mic efort de a-l întâmpina cum se cuvine, renunțând la obișnuita lui seară la pub. Lui Saul deja îi dis plăcea asta. Se simțea stingher și nerecunoscător, dar disprețuia încercările șovăielnice de comunicare ale tatălui său. Era mai fericit atunci când se evitau reciproc. Era mai ușor să fii posac; și părea un lucru mai sincer.

Pe când metroul ieși valvăteț din tunelele Liniei Jubilee era deja întuneric. Saul cunoștea drumul. Bezna transforma mizeriile din spatele lui Finchley Road într-un ținut al nimănui abia întrezărit, însă el putea completa din memorie detaliile pe care nu le vedea, până la inscripții și graffiti. Burner. Nax. Coma. Cunoștea numele micilor rebeli întrepizi mânuitori de markere și știa pe unde umblaseră aceștia.

Turnul grandios al cinematografului Gaumont State urca spre cer în stânga sa, bizar monument totalitarist printre băcăniile de rând și maghernițele de pe Kilburn High Road. Saul simțea frigul prin ferestre și, pe când trenul se apropia de gara Willesden, își înfășură haina în jurul corpului. Numărul călătorilor se împuținase. Când coborî din vagon, lăsă doar câțiva în urma sa.